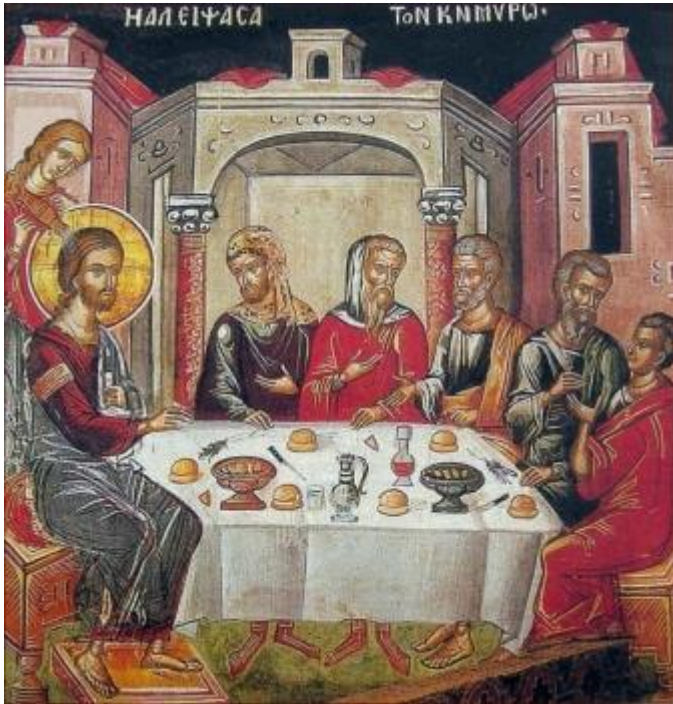

Η αμαρτωλή

Αλλά καμιά γυναίκα δεν τον αγάπησε όσο η Πόρνη που έχυσε πάνω του το νάρδο και τον έλουσε με τα δάκρυά της, στο σπίτι του Σίμωνος.

Καθένας μας έχει αυτή τη σκηνή μπροστά στα μάτια του. Η εικόνα της Αμαρτωλής που είναι πεσμένη με λυμένα τα μαλλιά μπροστά στα πόδια του Κυρίου, επιζεί σ' όλες τις καρδιές. Αλλά η αληθινή έννοια του γεγονότος είναι σκοτεινή για τους περισσότερους, τόσο την άλλαξαν οι ερμηνείες των αμαθών και των φιλολόγων. Ο εκφυλισμός του τελευταίου αιώνας, που η φαντασία του ανηθικοποίησε το παν και μάζεψε γύρω από τα ιερότερα πράγματα τα στολίδια της διαφθοράς, ζήτησε μέσα στο Ευαγγέλιο τις γυναίκες που ήσαν ή μπορούσε εύκολα να τις παραστήσει για αμαρτωλές και τις παρουσίασε είδωλα νέας λατρείας. Τις οικειοποιήθηκε, τις έντυσε με τα βελούδα των επιθέτων, με το μετάξι των ρημάτων, με τα διαμάντια των μεταφορών κι ονόμασε την Πόρνη Μαρία Μαγδαληνή, τη Μοιχαλίδα της Ιερουσαλήμ την τοποθέτησε κοντά της και πλάι τη Σαλώμη που ήξερε τόσο όμορφα να χορεύει, καθώς και την πανούργα την

Ηρωδιάδα. Το επεισόδιο της αμαρτωλής που άλειψε με μύρα τον Ιησού, το παραμόρφωσε κυριολεκτικώς. Έχει μεγαλύτερη απλότητα, περισσότερο, πολύ περισσότερο βάθος. Ο Ιησούς δεν επήνεσε στο πρόσωπο της γυναίκας εκείνης ούτε τη σαρκική αμαρτία, ούτε την αγάπη όπως την καταλαβαίνουν γενικά οι άνθρωποι.

Η Γυναίκα αυτή που μπαίνει αθόρυβα στο σπίτι του Σίμωνος, κρατώντας το δοχείο με το νάρδο, δεν είναι πλέον μια αμαρτωλή. Χθες, είδε, γνώρισε τον Χριστό. Δεν είναι πια μια εταίρα. Άκουσε τον Ιησού να μιλεί. Δεν είναι πλέον η πόρνη, το κορμί που πουλιόταν στους άντρες. Άκουσε τη φωνή, τα λόγια του Ιησού. Η φωνή του την τάραξε, τα λόγια του τη συγκλόνισαν. Η γυναίκα που παραδινόταν σε όλους, έμαθε πως υπάρχει ένας έρωσ ανώτερος από την ηδονή, μια φτώχεια πλουσιότερη από τα λεφτά της αμαρτίας. Τη στιγμή που διαβαίνει το κατώφλι, δεν είναι πια η γυναίκα που ήτανε ως τώρα, αυτή που οι άντρες του τόπου τη δείχνανε με το δάχτυλο σαρκάζοντας, αυτή που ο Φαρισαίος την ξέρει και την περιφρονεί. Η ψυχή της άλλαξε, όλη της η ζωή έχει αλλάξει. Η σάρκα της, τώρα, είναι αγνή· τα χέρια της καθαρά· τα χείλη της δεν ξέρουν τη γεύση του ψιμυθίου· τα μάτια της έμαθαν να κλαίνε. Είναι έτοιμη, όπως τη θέλει ο Θεός, να μπει στη βασιλεία του. Ας δούμε τι θα κάνει. Η Μετανοημένη θέλει να δώσει στον Σωτήρα της μιαν απόδειξη της ευγνωμοσύνης της. Παίρνει, λοιπόν, το πιο πολύτιμο απ' ό,τι της έμεινε· ένα δοχείο νάρδο σφραγισμένο, δώρο ίσως κανενός εφήμερου εραστή, και σκέφτεται ν' αλείψει με το ακριβό αυτό λάδι τα μαλλιά του Βασιλέως της.

Η πρώτη της σκέψη, λοιπόν, είναι μια σκέψη ευγνωμοσύνης, ευχαριστίας. Η πράξη της, μια δημόσια εκδήλωση των αισθημάτων της. Η Πόρνη θέλει να ευχαριστήσει δημόσια αυτόν που εξάγνισε την ψυχή της, ανάστησε την καρδιά της, την τράβηξε από τον βόρβορο, αυτόν που της έφερε την ελπίδα και τη χαρά.

Μπαίνει με το σφραγισμένο αλαβάστρινο δοχείο σφιγμένο στο στήθος της, δειλή σαν παιδούλα που έρχεται για πρώτη φορά στο

σχολείο, σαν μια αθωωμένη που μόλις βγαίνει από τη φυλακή της. Μπαίνει άφωνη. Δεν σηκώνει παρά μια στιγμή τα μάτια, σε διάστημα όσο χρειάζεται, σ' ένα ανοιγόκλεισμα των βλεφάρων της, για να δει πού κάθεται ο Ιησούς. Πλησιάζει στο ανάκλιντρο· τα χέρια της, τα γόνατά της τρέμουν· η καρδιά της πάει να σπάσει· αισθάνεται γύρω της τα μάτια τόσων αντρών να πέφτουν πάνω της λαίμαργα από πόθο και περιέργεια γι' αυτό που θέλει να κάμει. Σπάζει τον λαιμό του αλαβάστρινου βάζου και χύνει το μισό λάδι στην κεφαλή του Ιησού. Οι χοντρές, βαριές σταγόνες λαμποκοπούν πάνω στα μαλλιά σαν μαργαριτάρια. Με τα έμπειρα χέρια της απλώνει παντού το πολύτιμο υγρό και δεν σταματά παρά αφού κάθε τρίχα έχει μουσκέψει, μαλακώσει, γυαλίσει. Όλο το δωμάτιο γεμίζει από ευωδία. Τα βλέμματα όλων θόλωσαν.

Η γυναίκα, σιωπηλή πάντοτε, ξαναπαίρνει το ανοιχτό βάζο και γονατίζει μπροστά στα πόδια Αυτού που φέρει την ειρήνη. Χύνει στην παλάμη της το υπόλοιπο του μύρου κι αλείφει απαλά πρώτα το δεξί κι ύστερα τ' αριστερό πόδι, με την αφοσιωμένη τρυφερότητα μιας μητέρας που πλένει για πρώτη φορά το πρώτο της παιδί. Ύστερα δεν βαστά πια, δεν αντέχει, δεν μπορεί πια να βαστάξει το κύμα της γλυκιάς αγωνίας που της σφίγγει την καρδιά, της πνίγει τον λαιμό, της θολώνει τα μάτια. Θα ήθελε να μιλήσει, να του πει με απλότητα, με ειλικρίνεια το ευχαριστώ της καρδιάς της για το καλό που της έκαμε, για το φως που της άνοιξε τα μάτια. Μα πού θα έβρισκε εκείνη τη στιγμή, μπροστά σε τόσο κόσμο, τα λόγια που έπρεπε να πει, λόγια άξια Εκείνου και της χάρης που της έκαμε; Τα χείλη της τρέμουν τόσο που δεν θα μπορούσε να ενώσει δυο συλλαβές. Τα λόγια της δεν θα ήσαν παρά ένα τραύλισμα που θα το διέκοπταν οι λυγμοί. Τότε μιλούν τα μάτια της κι όχι το στόμα της· τα δάκρυά της κυλούν ακατάπαυστα κι ολόθερμα στα πόδια του Ιησού, άφωνη προσφορά της ευγνωμοσύνης της. Ελευθερώνουν την καρδιά της από το σφίξιμο, βαλσαμώνουν τον πόνο της. Δεν βλέπει, δεν αισθάνεται πλέον τίποτε, αλλά μια ανέκφραστη ηδονή που δεν την είχε γνωρίσει ούτε στα γόνατα της μάνας της, ούτε στις αγκαλιές των αντρών, διεισδύει σ' όλο της το αίμα, την κάνει

να τρέμει, να λιποψυχεί. Ο βαθύς, ο γλυκός αυτός πόνος παραλύει όλο της το είναι μέσα σ' εκείνη την υπέρτατη έκσταση όπου συγχέονται ο πόνος κι η χαρά και φτιάχνουν μια κι αβάσταχτη ευτυχία. Κλαίει την πρώτη της ζωή, την άθλια ζωή της χθες. Θυμάται το φτωχό κορμί της που το πουλούσε στους άντρες. Σ' όλους έπρεπε να γελά, να προσφέρει το άθλιο κρεβάτι της, το αρωματισμένο σώμα της. Σ' όλους έπρεπε να υποκρίνεται μια ευχαρίστηση που δεν δοκίμαζε. Έπρεπε να γελά μπροστά σ' όσους την περιφρονούσαν και της ήσαν μισητοί.

Αλλά η Αμαρτωλή κλαίει κι από χαρά κι από ανακούφιση. Δεν κλαίει μόνο την ντροπή της που σβήστηκε πια, αλλά και συνεπαρμένη από την απέραντη ευτυχία της ζωής που τώρα αρχίζει.

Κλαίει, γιατί ξαναβρήκε την παρθενία της, γιατί καθάρισε την ψυχή της, γιατί απόκτησε πάλι την αγνότητα, γιατί αθωώθηκε ως εκ θαύματος και για πάντα. Δάκρυα χαράς για τη δεύτερα γέννηση, για την αποκαλυφθείσα αλήθεια, για την αιφνίδια μεταστροφή, για την ξανακερδισμένη ψυχή που τη θεωρούσε χαμένη, για το θείο φως που την έλκυσε από την ύλη στο πνεύμα. Γι' αυτή την απίστευτη ευτυχία προσφέρει περισσότερο το μύρο και τα δάκρυά της.

Και δεν κλαίει μόνο για τον εαυτό της, για τον πόνο της και τη χαρά της. Τα δάκρυα που βρέχουν τα πόδια του Ιησού, είναι επίσης και γι' αυτόν. Η Άγνωστη έφερε το μύρο στον Βασιλέα της, σαν να ήταν ένας από τους αρχαίους βασιλείς. Του άλειψε την κεφαλή όπως κάνουν στους αρχιερείς και στους άρχοντες της Ιουδαίας, τα πόδια όπως στους ξένους. Αλλά συγχρόνως τον ετοιμάζει και για τον θάνατο και την ταφή. Ο Ιησούς, που σε λίγο θα μπει στα Ιεροσόλυμα, γνωρίζει πως αυτές οι μέρες είναι οι τελευταίες της επιγείου ζωής του. Γι' αυτό κι είπε στους μαθητές του: «Βαλοῦσα αὕτη τὸ μῦρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν». Ενώ ζούσε ακόμα, η ευλάβεια μιας γυναίκης πρόνοησε για τον θάνατό του.

Ο Χριστός θα δεχθεί ακόμα, πριν πεθάνει, ένα τρίτο βάπτισμα,

το βάπτισμα της ατιμίας, το βάπτισμα της υπέρτατης προσβολής· οι στρατιώτες του πραιτωρίου θα τον φτύσουν στο πρόσωπο. Σήμερα δέχθηκε συγχρόνως το Βάπτισμα της Δόξης και του θανάτου. Χρίσθηκε σαν Βασιλεύς, γιατί θα είναι ύστερα από λίγο Βασιλεύς των Ουρανών· μυρώθηκε σαν ένα πτώμα, γιατί πρώτα θα κατεβεί στον Άδη. Η συμβολικότης της χειρονομίας της γυναικός εκείνης τον παρουσιάζει και στη δόξα και στο πάθος του.

Διαλεγμένη κατά τρόπο μυστηριώδη, η Αμαρτωλή προαισθάνεται ίσως την τρομερή έννοια της προσφοράς της. Η έκτη αίσθηση, η αίσθηση της αγάπης, που στη γυναίκα είναι δυνατότερη από τον άντρα, η δύναμη της ευαισθησίας και της υπερεντάσεως, την κάνουν ίσως και προμαντεύει πως αυτό το σώμα που το άλειψε και το περιποιήθηκε, ύστερα από λίγες μέρες θα είναι ένα παγωμένο και ματωμένο πτώμα. Άλλες γυναίκες, κι αυτή ίσως, θα πάνε στο μνήμα του για να το αλείψουν μ' αρώματα για τελευταία φορά, αλλά δεν θα τον βρουν. Αυτός που σήμερα τρώει με τους συντρόφους του, τότε θα έχει φθάσει στις πόρτες του Άδη.

Και με το προαίσθημα αυτό, εξακολουθεί να χύνει τα δάκρυά της στα πόδια του Ιησού, ενώ όλοι, έκπληκτοι, δεν ξέρουν τι να πουν και τι να υποθέσουν. Τώρα τα πόδια του Σωτήρος, τα πόδια του Εσταυρωμένου μούσκεψαν στα δάκρυα και το μύρο του νάρδου έχει ανακατευθεί με το αλάτι των δακρύων. Η φτωχή γυναίκα δεν ξέρει πώς να τα σκουπίσει, τα πόδια αυτά που έλουσαν τα δάκρυά της.

Δεν έχει άσπρο πανί και τα ρούχα της τής φαίνονται ανάξια ν' αγγίξουν τη σάρκα του Κυρίου της. Τότε, σκέφτεται τα μαλλιά της, τα μετάξινα και πλούσια μαλλιά της που τόσοι τα είχαν αγαπήσει. Λύνει τις πλεξούδες, αφαιρεί τις πόρπες. Το κύμα της κυανόμαυρης κόμης χύνεται στο πρόσωπό της, σκεπάζει την κοκκινίλα και τη φωτιά που το καίει. Παίρνει τις μπούκλες στα χέρια της· σκουπίζει απαλά τα πόδια που έφεραν σ' αυτό το σπίτι τον Βασιλέα της.

Πάει, έπαψε πια να κλαίει. Όλα τα δάκρυά της χύθηκαν και σκουπίστηκαν. Το έργο της τελείωσε, αλλά μόνο ο Ιησούς

κατάλαβε τη σιωπή της.

Giovanni Parini, *Ιστορία του Χριστού*, μετάφραση Βασ. Μουστάκη,
7η έκδ., Αθήνα, Αστήρ, 2005.